

en nærliggende Bondegård, som hun har arvet efter sine Forældre. Her har hun indrettet sig patriarkalsk med sine Tjenestefolk og rider hver Dag lange Ture paa en Hoppe, ligesaa spinkel og slank som hun selv. Hun er sart, bleg og mørkejet, tilsyneladende kold og uberørt af Elskov, skønt hun i sit Hjærte gemmer et Væld af Lidenskab for Pierre André. Dette er hun dog intelligent nok til at skjule lige saa omhyggelig, som han skjuler sig for hende. Indtil der fra Paris arriverer en Frier, en pralende, tillidsfuld ung Kunstner, der begærer baade Gaarden og Marianne. Nu kommer den spændende Scene, hvor de Elskende røber sig, og naturligvis ender det med, at Pierre og Marianne faar hinanden. Andet kunde George Sand ikke nægne.

I Marianne har hun givet et friskt Billede af sig selv, saaledes som hun i sin Ungdom levede paa Nohant. Det velmente Forsøg paa at skildre Flaubert i Pierre er derimod ikke lykkedes. Billedet staar falmet og blegt for moderne Læsere. Bogen faar sin Betydning derved, at den store Flaubert har grædt over den. Her har hans strænge Kunstsans tiet, og kun Hjærtet talt.

Kvindekupéerne i de danske Statsbaner.

Naar Kvinder undertiden har henvendt sig til Auctoriteter om Ændring i en eller anden uheldig Administration eller med Forslag til Forbedring i Foretagender, der berører Kvindernes egne Interesser, har det næsten altid vist sig, at der ikke er blevet taget mindre Hensyn til Kvinders end til Mænds Klager; tværtimod er der svaret: »Ja, hvorfor har Kvinderne ikke før ladet høre fra sig? Vi vil gjerne imødekomme deres Ønsker osv. Vi er derfor af den Mening, at Kvinder lige saa vel som Mænd bør offentlig udtale sig om Institutioner baade af den ene og den anden Art; især da Kvindebladet nu staar aabent for alle fornuftige og berettigede Klager vedrørende Kvinderne.

Mange af de Plager, som i sig selv er ubetydelige, men som ved Gentagelsen i det daglige Liv bliver en Pine, vil da fjærnes, og en af de mange Sten, man støder sig paa, blive bragt ud af Verden.

Vi vil ved disse Linjer gøre opmærksom paa en af de smaa Ubegneligheder, som man møder paa »de danske Statsbaner«, og som bliver til en ulidelig Plage paa lange Rejser. Det er den mærkværdige Ordning, at der kun findes *en* eller i al Fald ganske enkelte Kupéer for Damer i III. Klasses Jærnbanelog; og ubegribeligt er det, at ikke vedkommende Embedsmænd for længe siden har opdaget det sundhedsfarlige i denne Ordning. Funktionærerne, der ved hver Station Dag ud og Dag ind ser dette lille, lave Rum fyldt med 10 Voxne og ofte med 3—5 Børn

foruden, burde for lang Tid siden indgivet Rapport herover til Generaldirektoratet og ikke ventet til Passagererne sender Klager.

Det er nemlig en Kendsgærning og ganske naturligt, at enlig rejsende Damer søger Kvindekupéerne, for at slippe for Tobaksrøg og højroset Konversation, hvilket dog under den nuværende Ordning er en Lindring mod den Lidelse, der møder en i Kvindekupéerne.

De skrigende Børn, der ved den utaalige Varme og indelukkede, fordærvede Luft bliver næsten ustyrlige og giver Koncert i Kor, og da det ikke altid blandt de rejsende i III. Klasse er Mødre med syndelig pædagogisk Udvikling, bliver man ofte Vidne til mange ubehagelige Scener mellem de uskyldige smaa og deres respektive Mødre. Naar dertil kommer, at der i samme Kupé findes Sælgekoner med store Kurve fyldte med røgede Varer og tørrede Fisk, som f. Ex. i Vestjylland hele Skjærnbanen igennem, saa sidder man bogstavelig i en saa fordærvet Luft, at man næppe kan trække Vejret. Aabne Vinduer kan der ikke være tale om, ti her sidder en Moder og giver Bryst, hist et lille Barn, der nylig har været syg eller lignende.

At det naturligvis er værst om Sommeren, da en Mængde af Funktionærernes Hustruer benytter deres Ret til fri Rejse, er en Selvfølge, da disse for det meste har smaa Skolebørn med dem.

Det er ikke vor Mening at beklage os over deres Ret til Rejse, tværtimod mener vi, at dette netop bør gives dem i saa fuld Udstrækning som muligt. Funktionærernes ofte trælsomme Arbejde lønnes ikke saa højt, at man ikke kunde unde dem dette lille Fortrin som Rejsebillet til Hustruen, men Administrationen bør kende saa meget til de lokale Forhold, at der tilsikres saavel disse som de betalende Passagerer bekvem Plads og frem for alt Mulighed for frisk Luft i Vognene, som under Forholdene nu er umulig.

Der kan være nogen Forskel i Antal til de forskellige Afgangstider, men ved Persontogene er det overalt det samme; Pakker, Kurve med Fødevarer, vaade Klæder og Paraplyer, skrigende Børn og skændende Mødre er fælles for alle Kvindekupéer.

Den ærede Direktion kunde dog let raade Bod paa denne Ulæmpe enten ved at forlange alle Sælgekoner med lugtende Handelsvarer i særegne Kupéer (hvis de fattige Koner ikke tør afgive deres Kurve til Godset, hvilket de næppe kan, da det er aabne Kurve), eller at indrette særegne Vogne til Mødre med Smaabørn, da de Damer, der søger Kvindekupéer netop søger dem for det stille og mere bekvemme. Vi finder det ogsaa meget upraktisk, at *alle* Kupéer er for Rygere og derimod enkelte for Ikke-rygere. Det fælles og almene bør være *Ikke-rygere* og det særegne *Rygere*.

I II. Klasse bydes der forholdsvis en langt større Bekvemmelighed; der behøves ingen særegne Vogne for Ammer og Børn; velhavende Folk tager sjælden deres smaa Børn med, hvorimod jo Middelstandsklassen og Smaafolk altid er nødt til at tage deres Børn med, om de selv vil ud at rejse.

Det vilde være meget ønskelig, om der navnlig kunde gøres en Forandring for Kvinderne i dette Stykke. En Forandring, som uden Bekostning, kun